

HIVEN · BECSÜLETTEL · VITÉZÜL

EGYESÜLETI
ÉRTESITŐ

Kiadja: A Magyar Csendőrök Családi Közössége
Chartered July 14, 1958. B. 56-940 — Cleveland, Ohio.
1971. december — 39-40 szám.

10 ÉVES az Egyesületi Értesítő

Nem ünnepelünk, csak szerényen megemlítjük, hogy Családi Közösségünk 1958-ban történt hivatalos elismerése után, 1961-ben határozta el a közgyűlés, hogy Közösségünk működéséről, rendezvényeiről, a cső. bajtársi életről egy kis időszaki — negyedévenkénti — lapot ad ki, amelyik e mellett közölni fog cső.-tárgyú elbeszéléseket, szakcikket, közérdekű híreket is.

Első számunk most 10 éve, nov. 1-én jelent meg. "Beköszöntők"-ben felsoroltuk a legfőbb célkitűzéseinket és összefoglalót adtunk megalakulásunkról, addigi tevékenységünkről, s az alapszabályaink fontosabb pontjairól. Hangsúlyoztuk, hogy "Szerénytelenség volna azzal a gondolattal foglalkozni, hogy az otthoni szebb és boldogabb időkben megjelent "Csendőrségi Lapok"-at utánozzuk, mert hiszen az adottságok, helyzetünk is mások, de szeretnénk elérni azt, hogy legalább eszmei utódjának mondhassuk ezen Értesítőnköt."

Később, az előállítási költségek miatt áttértünk a fél-éves kiadásra, tehát 2 negyedévet összevontunk. Így lapunk terjedelmesebb és fokozatosan tartalmasabb is lett.

Büszkén könyvelhetjük el, hogy lapunkban olyan neves írók cikkei is megjelenhettek, mint Marschalkó Lajos, Wass Albert, Füry Lajos, B. Kovács Fréda, T. Dombrádi Dóra, stb.

Ugyancsak jóleső érzéssel nyugtázzuk és köszönjük itt azt a számos elismerő levelet, amit eddig is kaptunk, s ami azt mutatja, hogy lapunk közkedveltté vált és bajtársaink szívesen olvassák.

Nem vagyunk újságírók, de a kívánalmaknak így is igyekszünk eleget tenni továbbra is, hogy lapunk a kitűzött célnak megfeleljen, s az olvasóinkat kielégítse.

Tudják, lássák a csüggedők és érzékeljék a reménykedők, hogy Clevelandban van egy csendőr közösség, amely még ma is féltve őrzi Nemzetünk és Testületünk nemes

hagyományait. Az Értesítőn keresztül pedig nemcsak kapcsolatot tart a nagyvilágban szétszórt bajtársakkal, hanem idézi a múltat, emlékeztet a jelenre és figyelmeztet a jövőre. Várjuk bajtársaink segítségét továbbra is, hogy ez a sötét magyar éjszakában égő picinyke tűz, ez a kis clevelandi világító mécses ki ne aludjék!

Itt mondunk köszönetet a cikkíróknak, kérve, hogy továbbra is támogassák jószándékunkat!

Abban a reményben, hogy a fentieknek a jövőben is eleget tudunk tenni, bajtársi szeretettel üdvözljük olvasóinkat!

A szerkesztő-bizottság.

BESZÁMOLÓNK AZ UTOLSÓ FÉLÉVRŐL.

— Október 23.-ának 15. évfordulóján a clevelandi Szabadságharcosok lélekemelő ünnepe volt a legkiemelkedőbb esemény, melyen számos tagunk részt vett.

— Ugyancsak együtt ünnepeltük a magyar tűzérkek védszentjének, Borbálának a napját is, egy nívós műsor keretében, amit tánc követett.

— Ezt megelőzően tartottuk meg évi rendes közgyűlésünket, amit az elnök a Hiszekegy-gyel nyitott meg.

A közgyűlés legfontosabb pontja volt a közeledő szilveszter megrendezésének előkészületei. Mint előző számunkban már közöltük, az erre a célra évek óta bérelt Hotel-helyiségünk a nyár folyamán kiégett, így más után kellett nézni, amelyik központi fekvésű és nekünk "kifizetődő" legyen. Sok pro és kontra vélemény hangzott el, amíg a döntés megtörtént. Igaz, hogy hatalmas összeget kell befektetni a terem és zene részére, de hisszük, hogy az eddig mindig jólsikerült rendezvényünk most is a közönség tetőzését fogja kiérdemelni.

Ezután a pénztárosunk számolt be a közösség vagyoni állapotáról, melynek alapján úgy döntöttünk, — az otthoni viszonyokat is figyelembe véve, — hogy a segélybizottság által javasolt rászorulóknak nagyobb összeget fogunk küldeni. Ennek igazságos elosztása érdekében igyekszünk azok

otthoni helyzetéről pontos képet szerezn.

Majd a tisztségviselők választására került a sor, kik között az elnöknek is lejárt a 2 éves megbízatása. Nem volt nagy "tolongás", sok kandidált az elnöki posztra, így a legegyszerűbbet és legelfogadhatóbbat választottuk és felkértük Molnár bajtársat, hogy a következő 2 évre is vállalja ezt a tisztséget és vezesse tovább az ügyeket. Mivel pedig a többi helyre sem volt új jelölt, a korelnök kihirdette a döntést; az egész tisztségviselő kar marad a helyén.

Megállapodtunk a rendezőkkel tartandó szűkebbkörű megbeszélés időpontjában, majd az elnök bezárta a közgyűlést.

— A buenos airesi csoport aug. 18-án tartotta meg a MHBK-val közös rendezésben a Szt. István napi ünnepeket egy társasvacsorával egybekötve, 195 résztvevővel. A cső. csoport elnöke magyar és spanyol nyelven mondott beszédet, majd a MHBK elnök méltatta a napot és osztotta ki az MHBK díszjelvényeit.

Szeptember elején tartották meg a már hagyományossá vált "Avatási Évforduló" ünnepeit, majd több magyar egyesülettel közös rendezésben 1965 októberének 15. évfordulójáról emlékeztek meg.

Az évi rendes közgyűlésükön az utolsó év fontosabb eseményeiről számolt be az elnök, majd a folyó ügyeket tárgyalta le, köztük a segélyezést is. Ennek keretében úgy döntöttek, hogy mint a múlt évben, az E.É. előállítási költségeire megszavazott 40 \$-os hozzájárulást egy cső. özvegynek és egy bajtársnak küldik el karácsonyra.

Az elnök beszámolt arról is, hogy v. Folkusházy Lajos altbgy. urat a csoport, 90. születésnapja alkalmából egy díszes emléklappal ajándékozta meg, egy gratuláló levél kíséretében, amit 52-en írtak alá!

Altbgy. Úr mélyen meghatótt levélben köszönte meg a figyelmet.

A kgy. után társasvacsora volt, meghitt, kellemes hangulatban, amelyen a csoport minden tagja megjelent családtagjaikkal együtt.

Gratulálunk a példát adó összetartáshoz!

cím felel meg legjobban annak a terjedelmes, mindvégig szomorúan érdekes dokumentációs naplónak, amelyben v. U. L. bajtársunk leírja kálváriáját, amerikai-francia fogságát, hazaszállítását, az otthoni internáló táborokban töltött idejét, szenvedéseit, míg azután egy merész vállalkozással kijutott a szabad Nyugatra.

Sajnos, kis lapunk korlátozott terjedelme nem engedi meg, hogy azt teljes egészében közöljük, így abból — hozzájárulásával — csak részleteket hozunk, idézőjel között az eredeti szöveget.

* * *

“... mint a Hadsereg főparság és Vk. főnökséghez vezényelt tábori cső. pk. estem hadifogságba 1945 április 26-án. — Két nappal előbb, mert közeledett egy amerikai páncélos hadosztály, szabadságoltam a női tiszteket és legénységet, hogy keressék fel családjaikat. Így ezek nagyrésze elkerülte a fogságot.” A tiszteket Cham-ba szállították, ahol egy vizes rétet jelöltek ki tábornak. Bokáig érő pocsolyában álltunk háti és kenyérzsákkal, hogy legalább az ne ázzon el. Továbbszállítás gépkocsikon, de előbb minden ingóságunkat le kellett adni. Aki ellenkezett, bántalmazták! Igérték, hogy majd utánunk küldik. Valóban, egy gépkocsira való meg is érkezett, de a többit, mint később hallottuk, leöntötték benzinnel és felgyújtották! Így jutott másik táborba sokezer fogoly azzal, ami a zsebében volt. Minden kuporgatott értékük odaveszett! Egyes naivak remélték, hogy majd a békekötés után pert indíthatnak ezért az US. ellen!

Következő hely egy elosztó tábor. 5000 ember egy kis mezőn összezsúfolva úgy, hogy még lefeküdni sem lehetett. Tűző nap, vagy esőnek kitéve. Magyarok, németek vegyesen. Sőt voltak Hitler-Jugend gyerekek is, akiknek bűne az volt, hogy az ifjúsági egyen-sapkát hordták!

Ha 9 óra után csak egy gyufaszál lángja felvillant, az örök odalöttek! Mert 9 óra után minden tűz tilos! Vízét gépkocsi hordta. Fejadag 1 napra 1 kulacs. E miatt tilos volt a borotválkozás is! Pár nap alatt mindenki vadember kinézésű!

Fényképeznek! Így néznek ki a “nácik”!

Május 8. Fegyverszünet! Nagy tüzet rakva ünnepelnek az “ami” katonák.

Szemle. Találnak az 5000-ből néhány borotválkozót. “E miatt 24 órás ivóvíz elvonás!... Préda a “náci” hadifogoly. Genfi egyezmény? Sehol! Két hétig tartott a mosdatlanság korszaka”. Továbbszállítás Oppenheim vidékére. Szabad-ég alatti tábor, de van vízcsap! Este 9 óra, még világos van. Tolongás a csap körül. Az örök valamit kiáltoznak, de senki sem érti. Géppisztolysorozat... “eredményes!”... mert 9 után tilos a csap körül tartózkodni, ... s mert még nincs regisztrálás, így az áldozatok tömegsírba kerülnek. Konyha nincs. Nyers koszt, de főzni nem lehet, mert bár kocsz van, de nincs alágyújtós! Kenyér helyett pár szem keksz. Két hónapig a szabad ég alatt, ... csont, bőr mindenki!

Innen Franciaországba vittek nyitott vagonokban. A Troyes-i pályaudvaron állunk. Rekkenő hőség, víz egy csepp sincs. A peronon vörös keresztet “dámák”. “Vízért könyörög a szomjas tömeg. Nyújtjuk a kulacsainkat, mondjuk, hogy magyarok vagyunk. De a dámák érzéketlenek. Majd nagy vihogás köztük: “mindjárt kapnak vizet”-érti meg a szavukat pár franciául beszélő tiszt.”

Valóban, kaptunk is! A mozdony vizet vesz, majd utána lassú tempóban húzatja a vagonokat a csap alá. Hatalmas tömlőből ömlik a víz ránk. Mindenünk elázott. A “dámák” kacagnak! Éktelen felháborodás a foglyok között! “Ott fogadtam meg, hogy ezután egy fillért sem adok a nemzetközi vörös keresztnek. Ezt ma is tartom!”

Romilly, Párizs közelében. Sátortábor, konyhán főznek. Regisztrálás! Katonai múlt 1939 szept. 1 óta! A kikérdező tiszt mellett ülő altisztek az asztalra teszik a lábukat. Nekünk szörnyű! Ezek a győztesek? Két hónap után a Mail de Camp-i tábor. 15,000 magyar! Parancsnok a szadista Newman kapitány. Megjelennek a hazatelepítési bizottság kiküldöttei. Propaganda-beszédek... senkinek hajszála sem görbül meg... csak a súlyosabb esetekben lesz dorgálás, megintés! Sokan jelentkeznek, különösen

akiknek a családja otthon van. Okt. közepén több 1500-as szállítmány el is indul, köztük sok cső. Hiszen nem lehet baj, ha otthon Gábor Péter cső. ezds. vezérőrnagy lett! "Ki tudhatta, hogy Auspic Benő rejtőzik e név alatt!" Ez volt otthonról az összes hírünk. Én még maradok! De itt a november, 16 fokos hideg, sátorban, takaró nélkül! Szalmaért könyörgünk a vöröskereszteseknek. Pár nap múlva kapunk is, fejenként 1-1 kilót! December, újabb kihallgatás egy irodában. Gyanús származású "ami" tiszt! Életleírás, utána zsidókérdés. Közlik velem, hogy "háborús bűnösségemet" itt nem tudják tisztázni, így haza kell menem. De szállítják a többieket is!

* * *

Ismét Magyarországon! 1946, április 1. Hegyeshalom. 1500 hadifogoly.

Nemzetiszín zászlókkal feldíszített pályaudvar... sokan le akarnak ugorni, hogy megcsókolják a viszontlátott anyaföldet... de a vonatot körülvevő, ránkmeredő szuronyerdőbe ezt senki sem tehette. "A demokrácia új hadseregének katonái nem a magyar testvért látják a hazatért hadifogolyban, hanem ellenséget! Minden vagonba 3 névjegyzék-úrlap kerül, honvédek, csendőrök, civilek számára".

"Csendőrök kiszállni, sorakozó!" Géppisztolyos őrcsapat fognak közre és a politikai rő-ségre kísérik. Itt N. M. volt felügyelőnk durván bántalmazták. Kikérdezés után vonattal, irány Komárom, az u.n. "Igmándi erőd". "Sötét jövő áll előttünk. Itt bikacsekkel várnak az erőd mai urai". Kihallgatás. "Csendőr nyomozók kezet fel!" 4 jelentkezik. Különösen az u-i nyom. ao. tagjai után érdeklődik kitartóan egy "főhadnagy". Úgy látszik, Kárpátalján partizánkodott.

Kilencünket kísérik át egy sötét udvaron. Géppisztolyos elöl, hátul. Nagy az óvatosság, mert itt lépett meg nemrég B. I. szds. nyom. aopk! Mindig mélyebbre kerülünk. Végre egy vasajtó mögé tuszkolnak. Az őrcsapat zseblámpával egy kis hordóra világít. Azt használja, akinek szüksege lesz rá!, — mondja. Korom sötét. Motozás még nem volt, így akad egy darabka gyertya. A földön 1-2 cm.-nyi

szalma-törek. A falakon vérfreccsenések. "Vajon röviden itt intéznek el, vagy a Dunába úsztatnak le?" Hajnalban belöknek egy újabb tagot. Lehet, hogy a beépített besúgó? De nem! Egy összevert cső. nyomozó. Napokig hozzánk se szólnak. Napi ellátás 1 csajka leves, 1 darab kenyér. Pár nap múlva a foglárvezető kivisz a napra, sétálni, ha megígérjük, hogy nem szökünk meg, mert az ránézve súlyos büntetést vonna maga után. Megígérjük! Mi ez a nagy engedelmény? Kisült, hogy április 4.-e volt, mindenki más a városban "ünnepelt". A jóindulatú őrcsapat egy csongrádi kubikus, aki szánalommal viseltetett irányunkban. Egy hét múlva motozás. Mindenünket elvették, csak egy kis darab szappant hagytak, akinek volt. Utána kihallgatás! Az asztalon a Csendőrségi zsebkönyv, a mindent tudó "kis okos"! Mellébeszélteni tehát nem lehet! Főtéma az 1933-36-os évek, a kommunista mozgalom likvidálási ideje. Mindent feljegyeztek!

Új cellába kerülök, már nem a föld alatt. Látom, hogy új szállítmány érkezett. Hallom is. "Nyilasok kilépni jobbra, Hunyadi hadosztály, Szent László hadosztály balra". Fenyegetőzések: "mindent tudunk!"... majd a rő-keket, hírszerzőket, kémelhárítókat keresik. Minden szállítmányból 25-35 % bennmarad a szűrőben. Ezekre legkevesebb, hogy internálás vár. A szabadultak aztán boldogan írják Nyugatra: ... gyertek haza, Komáromból elbocsátottak, vár a paprikás csirke és a somlói bor...! A szűrőben fennakadtak viszont nem adhatnak hírt sorsukról, így csak a jó hírek érkeznek Nyugatra. És jönnek is az újabb szállítmányok...

Átkísérik a "Csillag" erődbe ott történik az elosztás, majd a továbbszállítás, előttünk még ismeretlen helyekre.

— Folytatjuk —

HALOTTAINK.

— Az ausztriai Bregenz városban f. év. május 15-én hosszú betegeskedés után meghalt HUBA Ferenc ny. alez. bajtársunk 83 éves korában.

Még a régi, békebeli gárdának volt egyik közszerepetben álló tagja, aki 1912-ben lépett a testület kötelékébe.

Rendfokozata szerinti beosztásokban közel 30 évet szolgált le a csendőrségnél, így egy ideig mint a kishűnhalasi lov. tano. parancsnoka.

Az emigrációban visszavonultan élt, egyetlen hozzátartozó nélkül.

Értékes, igen képzett csendőrtiszt, közvetlen, jó bajtás volt.

Utolsó útjára a bregenzi és környékbeli magyarok kísértél el.

— A New York állambeli Jamaicában ez év aug. 14-én meghalt sokat szenvedett bajtársunk HARKAY László, Családi Közösségünk alapító tagja, a csendőr gazdasági tisztek rangidős ezredese, több háborús kitüntetés tulajdonosa, 78 éves korában.

Utolsó beosztása a H.M. 20. oszt-ban volt. Igen jó bajtársat, megnyerő modorú barátot veszítettünk vele. Családjával együtt gyászoljuk mi is.

— Egy európai magyar lapból értesültünk, hogy az ausztriai Salzburgban ez év nyarán meghalt v. PORPÁCZY Jenő alez. bajtársunk 77 éves korában.

1918-ban lépett át a csapattól a csendőrséghez. Az I. v. háborúban több tiszti és legénységi kitüntetésben részesült.

Emigráns éveit családjától távol, Ausztriában élte le. Alárendeltjeiről mindenben gondoskodó, jó bajtárs és előljáró volt. Mint a balassagyarmati oszt. parnoka kényszerült — beosztottjaival együtt — Nyugatra 1945 tavaszán.

— Budapestről kapott rövid hír közli, hogy ott a közelmúltban meghalt BEŐTHY Kálmán ezds. bajtársunk. A

20-as évek elején lépett a testületünkbe, ahol rendfokozata szerinti beosztásokban szolgált az összeomlásig, legutóbb mint a B.M. XX. osztály vezetőjének helyettese.

Nyugatról 1945 őszén önként ment haza, ahol ő sem kerülhette el bajtársai sorsát és hosszabb ideig sínylődött börtönben. Szabadulása után nehéz testi munkát végzett, majd legutóbb Kisújszálláson volt harangozó!

Temetésén több régi bajtársa vett részt. Élt 75 évet.

— Egy délamerikai lapban Perjési P. cső. szakaszv. által közzétett gyászjelentés szerint, a csilei Santiagóban ez év okt. 14-én, évekig tartó betegeskedés után meghalt szeretett volt parancsoka, GYIMESI Sándor hdgy. bajtársunk. 1944 augusztus 20-án avatták hadnaggyá. Tudomásunk szerint a nagyvárad tanzlj-nál szolgált. Élt 48 évet.

— Az ohioi Columbusban ez év nov. 28-án meghalt DALMY József ezds. bajtársunk özvegye 92 éves korában. Barátok és ismerősök sokasága kísérte utolsó útjára, férje mellé.

A gyászoló családtagoknak ezúton fejezi ki őszinte részvétét Családi Közösségünk, halottainknak pedig nyugodt pihenést kér az Égek Urától.

ELRABOLT FELVIDÉKÜNK A TÖRTÉNELMI IGAZSÁG TÜKRÉBEN.*

Csaknem negyedszázada, amióta mi, 45-ös magyarok, a pánszláv vörös bolsevizmus elől menekülve, hazátlanul, emigrációban élünk.

A nehéz napi munka után, a pihenés óráiban és álmatlan éjszakákon hányszor rémlik fel előttünk a legszörnyűbb, legszívettépőbb kérdés: Quo vadis, Európa, Quo vadis Hungaria? . . . mi lesz a mi többezeréves, drága magyar fajunkkal és népünkkel ebben a neo-feudalizmus által szétdarabolt, védtelenné lett, az egyesüléstől, az integrációtól, mint egyetlen menekvéstől oly reménytelenül messze álló maradék Európában?

* V. Haraszthy I. bt-unk cikke, — megjelent a K.M.U-ban is.

Vessünk egy pillantást Európa térképére és tisztán áll előttünk a magyarság európai helyzetének sivár kilátástalansága.

Megfosztva a Kárpátok Isten alkotta természetes bástyáitól — többezeréves birtokállományunkat az ott élő magyarsággal együtt Nyugat-Európa bakói, gátlás nélküli hóhérai oda ajándékozták a legnagyobb, a legbarbárabb, a legkegyetlenebb ellenségeinknek, a szlávoknak és oláhoknak.

Földrajzi helyzeténél fogva a turáni magyarság ezer éve éket alkot az északi és déli szlávok között, de gátat alkot a germánság kelet felé törő gazdasági és hatalmi törekvéseinek is. Ebbe a germán és szláv haragófogóba szorított és ott élet-halál harcát vívó magyarság jövőjének biztosítása abban rejlik, hogy tud-e Európa menekülni a szörnyű szláv fenyegetettségtől, ki tudnak-e a nyugati "nagyok" őszintén és minden hátsó gondolat nélkül békülni, s bűneiket férfiasan belátva, egy új, integrált Európában egyesülni, s a magyarság sok ezeréves birtokállományát, a Kárpátok övezte Dunamedence-i államegységet visszaállítani, hogy a magyarság államalkotó képességét és történelmi hivatását maradéktalanul teljesíthesse Európa és az egész kultúr-emberiség érdekében? Ehhez azonban bismarki méretezésű, valóban "államférfiak", s nem a neofeudalizmus és acionista rendeltetésű szabadkőművesek szellemében nevelt politikai "bábfigurák" kellene!

Kétségbeejtő helyzetünkben egyetlen út vezet a megoldás felé. Erőteremtés önmagunkban. A nemzeti és faji érzés lángoló kiteljesedése, ősi nagy kultúránk ismerete és tanítása, a turáni eszme ápolása és kiépítése a nagy és hatalmas turáni népek felé.

Ki kell fejleszteni magunkból a még mindig meglévő, hatalmas nemzeti, faji értékeket, s végre megteremteni a szlávizmustól és germánizmustól megtisztított ősi turáni magyar kultúránkat!

Hála a magyarok Istenének — emigrációnkban megszólaltak a magyarvérű, a nemzeti és faji érzéstől áthatott történész, nyelvész, régészeti és embertani tudósaink és azt

a szörnyű, sok szemenszedett hazugságot és rágalmat, történelemhamisítást, amit elsősorban a germánság, s annak leggyűlöltebb uralkodóháza, a "Habsburgok" véres elnyomása és magyarírtása — honfoglaló, nagymúltú, Európának színt, kultúrát, erkölcsi felemelkedést adó magyar népünk ellen elkövetett — a való történelmi igazságot munkáikban feltárták.

Egy ilyen dokumentációs nagy munkát írt 3 kötetben a mi elrabolt Felvidékünk egyik legősibb családjának a sarja, a Brüsszelben élő Rudnay Egyed történész "Attila trilógia" c. művében. Abból idézek:

Hazánk északi részének, a mi elrabolt Felvidékünknek a pánszláv vonalra való átállítása és történelmi múltjának meghamisítása a "Kiegyezés" utáni u.n. "aranykorokban" a Habsburg ház részéről rendkívül ravasz módon tovább folyt. Erre fényt derít a bécsi levéltár titkos iratainak részbeni feltárása.

Közismert tény, hogy nemzetiségeink közül a kárpátjai ruthének voltak a leghűségesebb alattvalói a szent-istváni magyar birodalomnak.

I. Ferenc József, aki az "alkotmányos" uralkodó látszatát haláláig igyekezett betartani, Ungvár székhellyel magánpénztárából nagy anyagi támogatással kimondottan pánszláv célokat szolgáló egyesületet tartott fenn.

Ez a pánszláv irányzat támogatása a Felvidéken is érvényesült, nehogy rájöjjenek a mi derék tótjaink, hogy ők fajilag a turáni magyarsághoz tartoznak.

A mi nem magyar vérű, Habsburg és germán zsoldban álló történészeink még csak meg sem említik, elhallgatják azt a megcáfolhatatlan történelmi igazságot, hogy a honfoglalás előtt Pannónia északi részében már volt egy u.n. "fekete" Magyarország, a Vág-völgyi székelység ősi településének helye: "Sziklamező", mely saját fejedelmei alatt élt és keresztény volt.

Ez a "fekete" Magyarország küldte nagy kísérettel Ugeket — Árpád nagyapját — a Volga kanyarban, Lebédiában élő őseinkhez, a "fehér" magyarokhoz, hogy jöjjenek, mert Pannónia üres, s legyen testvéri védelmük a né-

metek által megszervezett és felfegyverzett morvák állandó zaklatásai és rablásai ellen.

A mi derék és vitéz székelyeink később örömmel fogadták Árpád vezér — fejedelmet és honfoglaló őseinket, s csak egyről nem akartak soha lemondani: a törzsi, népi önállóságukról. Inkább nyelvet cseréltek, s felvették a vándor pásztorok szláv nyelvét. Szent István királyunk háborút is viselt ellenük, s egyrészüket Erdélyben telepítette le.

A megmaradtak közé királyaink lengyeleket telepítettek, s a székely és lengyel összeolvadásból lett a tót nép, mely történelmi név valóban rangot, a magyarsággal egyenjogú, államalapító népet jelent.

Ezt a "tót" történelmi nevet kellett kiforgatni, megalázóvá tenni, s ezt a fajilag rokon, testvér-népet a magyarsággal szembeállítani. Így lett a Habsburg pánszláv politika jóvoltából a "tót" történelmi névből a rabszolgát jelentő "szlovák", aminek nincs és nem volt soha semmiféle történelmi alapja! . . . tótjaink legnagyobb része székely származású testvérnépünk! . . . A pannóniai magyar múlt igazolja történelmi jogunkat a mi szent és elidegeníthetetlen Felvidékünkre, amit ma a pánszláv imperializmus "Szlovákiá"-nak keresztelt el.

(Fentiekhez kiegészítésként még megemlítjük, hogy az oknyomozó történet megállapítása — tehát nem a Habsburgok "magyar" történetírói — szerint a "fekete" magyarok fejedelme a legelőkelőbb törzsbelieket küldte el Lebédiába Ugek vezetésével, hogy jöjjenek, mert Pannónia — hatalmi szempontból — üres! Ugek, a fiatal, de rátermett "diplomata" megnyerte a lebédiai vezetők tetszését, amit különösen azzal nyert el, hogy nőül vette az egyik törzs vezérének leányát.

Az új honfoglalás előkészületei természetesen évtizedekig tartottak.

Ugeknek ott született fia Álmos, majd ennek fia Árpád, a mi honalapítónk.)

A JÖSZIVŰ CSÁSZÁR ÖRMESTER

A dolog úgy történt, hogy Édesapámat, az öreg tartalékos főhadnagyot a felsőbb parancsnokság Lengyelországból visszahelyezte Magyarország területére. Hisz már több mint 1 évet töltött kinn Pruszkurov és Lembergben.

A parancs, az parancs s így érkezett meg Édesapám Erdélybe, mégpedig Kocsoládfalvára, hogy ott átvegye egy vasútépítő román munkásszázad parancsnokságát. Ilyen beosztása még nem volt, de katona előtt nincs lehetetlen.

A teendők áttanulmányozása után átvette a parságot s az ottmaradt törzs, valamint a beosztott tisztekkel, azok segítségével ment minden a legnagyobb rendben. Így a század az új parnok alatt is zökkenésmentesen folytatta munkáját. A vasútvonal napról napra nőtt, s a fénylő acélkígyó némán nyúlott mindig tovább a csobogó patak völgyében, kincses Erdély földjén.

Édesapám már gyerekkora óta nagy szenvedéllyel űzte Nimród nemes mesterségét, s így golyós Mauserje és szép luxus 20-as Frommerje nélkül sehova sem tudott elmenni. Itt is vele volt, hogy szabadidejében, hétvégeken áldozza eme nemes sportnak is. Itt is rövidesen megismerkedett a környékbeli birtokosokkal, vadászokkal, s ezt nemsokára vadászatokra való meghívások is követték.

Már lezajlott a tavaszi szalonkahúzás, s következett a májusi őzbak. Ezek a hajnali, vagy esti lesek mindig ünnepszámba mentek nála, hosszú vadászéletén keresztül. Persze sokszor jött haza zsákmány nélkül, mert mindig csak a trófeát tekintette, s így szerette megválogatni, hogy melyik bakra küldje a halálos lövést.

Egy ilyen les után ballagott éppen hazafelé a szép májusi csendes esten, a már kiépített vasúti töltésen. Csak a patak csevegett finoman a kövek között, s egy-egy éjjeli bagoly törte meg néha a templomi csendet. . . . Enyhe szép este volt, de az eget már eső előtti felhő-fosztlányok fedték s így az öreg Hold csak egy egy pillanatra tudta megmutatni sápadt képét.

Édesapám hadizubbonyban, Mauserját hanyagolva

hordva a vállán ballagott hazafelé. Egyszer csak távoli lépések zaja ütötte meg a fülét. Nem sokat hederített rá, folytatta kényelmesen az útját. A lépések mind közelebb értek hozzá, majd a hátsó enyhe megvilágításban már ki is rajzolódott az árnyképe a közelítőnek. Katona ember lehet, mert balján a hosszú vékony árnyék kardra enged következtetni. Most már egyvonalba jutott a kimenőruhás, társasági sapkás, fehérkeztyűs, kardos fiatalember Édesapámmal, s látva az ő elővillanó hatalmas, fehérbe csavarodott bajúszát, imigy köszöntött rá:

— Jó estét, tata!

— Jó estét, — válaszolta Édesapám.

Persze a félhomályban az aranygombok nélküli zubbony, s a 2-2 fémc sillag, a fehér bajúsz, így az idősebb korosztályhoz való tartozás mind arra engedtek következtetni, hogy valami öreg tartalékos tizedessel találkozott, aki biztosan éppen most portyázza le a vasútvonalat.

Majd így folytatta a fiatalember.

— Hova tart öreg?

Édesapám válaszolta, hazafelé a táborba.

— Látom, jól haladnak a munkával.

— Hát igyekszünk, — volt a válasz.

Ilyen rövid, zamatos stílusban folyt a beszélgetés, majd meghányták-vetették a háború jelenlegi helyzetét. De Édesapám ügyesen megtartotta rövid, magyaros válaszai.

Igy haladtak vagy másfél kilométert, mikor a szótlan-ságot egy útelágazásnál megint a fiatalember törte meg.

— No én itt már letérek, mindjárt otthon vagyok.

Rövid szusszanásra megálltak, hogy búcsút vegyenek, majd így folytatódott a beszéd:

— Ide figyeljen, öreg! Tudom, már régen látta a familiáját, hát csak szóljon nekem, ha valamire szüksége van, segítségére leszek. Jól ismerem a századparancsnokot is. Egy kis protekció nem rossz!

Majd búcsúzóul kezét nyújtotta és hozzátette keményen:

— Császár József csendőrőrmester vagyok!

Közben várta ennek a hatását.

Édesapám megrázta az erős kezét, s így válaszolt:

— Köszönöm, őrmester úr, a kedvességét és a jószívű segíteni akarását — majd hozzátette — Tamáska főhadnagy vagyok, a vasútépítő század új parancsnoka.

Ekkor hökkent csak meg Császár őrmester és látszott, hogy keresi a szavakat, amiben Édesapám megelőzte, s így szólt hozzá:

— Semmi baj, fiam, legalább jól elbeszélgettünk . . .

— majd hozzátette — egyébként az egyik fiam csendőrszázados, s esetleg majd én szólok neki, hogy maga milyen derék ember . . . Egy kis protekció néha nem rossz!

Baranchi Tamáska Endre cső. szds.

MAGYAR DIÁKOK "NYILATKOZATAI" A CSENDŐRSÉGRŐL

Még e kis lapunk megindulása idején, az akkori agilis titkárunk kezdeményezésére felkértük a németországi két magyar gimnázium tanári karát, hogy magyar, vagy történelem óra keretében irassanak diákjaikkal egy rövid dolgozatot arról, hogy mit tudnak, vagy mit hallottak a magyar csendőrségről? Az illetékesek szívesen eleget tettek a kérésünknek, s így ennek eredményét, 128 "Írásbeli dolgozat"-ot juttattak el hozzánk, nagyrészt a VI–VIII. osztályosok válaszát. Van közte 2-3 soros, de van másfél, 2 oldalas is. Van, aki 45-ben, van aki 56-ban jött ki otthonról, pár fiatal már kint született szabad földön. Sajnos, nincs adatunk, hogy ki élt vidéken, ki nagyobb városban, ami értesülésükre befolyással lehet. De itt kint gátlás nélkül mondhatták el véleményüket. Általában kevesen láttak magyar csendőrt, s azokról vagy a családban, vagy az iskolában hallottak, olvastak. Az előbbieket véleménye majdnem teljes számban kedvező, míg az utóbbiak . . . gondolhatjuk, hogy ferde! De, ha ezek a beléjük vert téves adatokat le is írják, a legtöbb hozzáteszi, hogy nem hisz benne, mert akiket a kommunis-ták gyűlöltek, — s ezek elsősorban a csendőrök — azok rossz emberek nem lehettek! — Természetesen a nagy terje-

delem miatt csak a legjellemzőbb kitételeket közöljük, a lányok, fiúk névbetűivel. A római szám az osztály számát jelenti, amiből életkorukra is következtetni lehet.

Ime, egy "csokor" a hol meggyőződésből, hol naivan elképzelt véleményükből:

– A. B. VIII. (hosszú dicséret után) ... a csendőrség hősiességével szemben a kommunisták állásfoglalása nem is lehet más, minthogy azok hazaárulók, népnepnyűzók voltak ...

– H. T. VIII. Az otthoni, mai rendszer a legnagyobb ellenségei közé sorolja őket. Biciklin jártak, néha gyalog. A gazdagabbnak lova is volt!

– D. Cs. IV. Ha a faluban valami történt, a népet szétverték, a tolvajt bezárták ...

– D. Izidor VIII. Apám szerint okos, sokat tanult, megbízható emberek voltak ... ha kellett, egyetlen fütykös-sel lefegyverezték az ellenfelet. A törvényt ők maguk hajtották végre!

– F. I. VIII. Nem sok jót hallottam róluk ... de a brutalitás, amit a népi demokrácia rájuk ken, szemtelen hazugság!

– Sz. J. VI. Nagyon művelt emberek voltak. Ma otthon a gyerekeiket gátolja a rendszer a tanulásban ...

– T. L. III. Ahogy szüleim beszélnek, bátrak, igazságosak voltak ...

– T. I. VII. A csendőr intézmény volt Európában a leghigorúbb, legeredményesebb közbiztonsági szerv.

– G. M. VIII. ... a csendőrség legnagyobb ellenségei a kommunisták voltak. Otthon naponta olvastuk, hogy csendőrt akasztottak, mert osztályidegent nem tűrhet meg a népi demokrácia.

– G. L. VIII. ... még ma is babonás félelemmel rettegi a mostani kormány a csendőröket, akikről csak rosszat híresztelnek ...

– P. Teréz. VIII. ... csak hallottam, hogy igen intelligens, daliás katonák voltak. A régi lányok legnagyobb büszkesége volt, mikor egy kakastollas csendőrrel végigsétálhattak az utcán.

– V. T. VI. ... hallottam, hogy kackiás, derék emberek voltak. Jellemző volt rájuk, hogy a legmesszebbmenőig gorombák voltak. Előszeretettel használták a gumibotot és a puskatust. Ennek ellenére, a nép tisztelte, becsülte őket!

– S. E. VIII. ... láttam egy filmet "Talpalatnyi föld", s ebben a csendőröket ellenszenves színészek alakították, pocakos, pödrött bajszú alakok ...

– B. B. VI. Mi vidéken laktunk, sokszor láttam csendőrt szolgálatban. Mindig csinosan voltak öltözve. Több barátommal akkor csendőr szerettem volna lenni.

– K. T. VI. ... ahol a csendőr megjelent, ott fegyelem volt. Hallottam, hogy az US-ban kormányengedéllyel megalakították az egyesületüket és segítik egymást.

– H. Baba. VII. ... a legerősebb támasztó-oszlopa volt a nemességnek és a főpapságnak ... apámat egy hóvihárban a megfagyástól mentették meg ... falun szolgáltak, ahol nincs ereje a simogató, rábeszélő szónak ... néha kommunista módszer szerint vallattak ... tetszik az akciójuk, hogy itt kint segítik a volt csendőrök gyerekeit.

– R. M. VIII. Néha izgalmas volt a munkájuk ... az "MP"-re emlékeztetnek, de nem voltak olyan jól felszerelve és pénzelve, mint azok.

– W. GY. VII. ... nem nagyon válogattak a rendfenntartás eszközeiben! Sortűz, szuronyroham megszokott dolog volt náluk.

– U. Ida. VI. ... tudom, ha a falun végigmentek, az ablakokból a lányok, menyecskék mind utánuk néztek.

– B. E. VIII. A kommunisták közt rengeteg útszéli hangú szitkot hallottam róluk, amit azonban sosem bizonyítottak. Roppant fegyelmezettek voltak.

– Cs. P. VI. A csendőrök lóháton, karddal és kezdetleges puskával harcoltak.

– N. J. VII. ... a magyar nemzet legjobb rendfenntartó csoportja volt ...

– V. V. VII. (Csak jót hallott, amit 11 pontban sorol fel!)

– F. Erzs. VI. ... úgy hallottam, hogy kegyetlen-

kedtek a védtelenekkel szemben és gumibottal verték szét a sztrájkolókat... de, hogy mi az igazság, azt nem tudom.

— J. I. VII. — ... többször hallottam, mint komikus figurákat emlegetni.

— G. J. VI. Falun éltünk, apám jegyző volt. Sokszor jártam a laktanyájukban, ahol mindig csuda rend volt. A parancsnok fia volt a legjobb barátom.

— Sz. K. VI. Hallottam, hogy mindig az igazságot keresték, ha néha túl erélyesen is.

— F. G. VII. — ... előadásokban, újságokban, mint kegyetlen emberek szerepeltek, mint a Horthy rendszer elnyomó gépezete, de mi, nem vettük komolyan!

— Nagyapám csendőr volt. Mondta, hogy nem valami jó foglalkozás!... sokszor kiporolták a bűnöst!

— V. J. VI. — ... a lovascsendőrnek volt karabélyája és pisztolya, a gyalogosnak csak pisztolya. 1945-ben 80 ezren védték Budát, 6000 ott halt meg.

— B. Ildikó VII. Fontos, szép intézmény volt! A pandurokból eredtek!

— H. M. VI. — ... 2 csendőr mindig a község házában, 2 a vasútállomáson, 1 a kocsmában teljesített szolgálatot. . .

— A. A. VIII. — ... a lázadó tömeget a csendőr századok félholtra, vagy holtra verték. Az ÁVO semmivel sem volt brutálisabb, mint a csendőrpribékek!

— B. B. VIII. — ... úgy tanultam, hogy gumibottal verték az embereket és ezért fizetést kaptak. De apám és nagyapám szerint jó emberek voltak.

— D. P. IV. — ... kisebb betörőkre vadásztak. Apám szerint az ország rendjét a csendőröknek köszönhatték.

— H. I. III. — ... legtöbbször lovakon közlekedtek. Apám is csendőr volt pár évig... sok huncutságról, nehézségről mesélt, amiket átélt.

— A. B. VII. — ... a hatósági közegekre jellemző, hogy egy kutya, csak a szőre más. Ezért csendőr, rendőr, ÁVO-s a nép előtt sosem örvend szeretetnek és nem is fog!

— B. K. VI. — ... az iskolában csak rosszat, otthon csak jót hallottunk róluk.

— A. L. VI. — Az egyenruhások a forgalmi és rend-

fenntartást intézték, a polgári ruhások, vagyis a detektívek feladata volt kémeket, rablókat, gyilkosokat felfedezni és elfogni.

— G. Á. VII. — ... fenegyerekek lehettek! Két csendőr, ha ok volt rá, elbánt egy fél faluval!

— E. S. VII. — ... egy terrorra épül állam, mint a mai, nem bélyegezheti terroristáknak a Horthy éra rendfenntartóit!

— J. Á. VIII. — ... édesapám, mint a katona mintaképét jellemezte a csendőröket. A mostani rendszer torzítva mutatja be őket, amit senki sem hisz.

— B. I. VIII. (Csendőrrokon. Két oldalas dicshimnusz írt a cső-ségről.)

— M. I. VIII. — ... az otthoni gyalázásban, amiben sok részünk volt, sosem hittem. Nagybátyám csendőrtiszt volt, egy jóságos ember...

— Sz. I. VIII. — ... a magyar ember gerinccességét, hajlíthatatlanságot érez a csendőr név mögött. A becsületes barátságot, a zsvány félelmet érez.

Ennyit izelítőnek a 128-ból! A legtöbben leírják, amit az egyenruhánkról, a fegyverzetről tudnak, láttak, hallottak, de még legalább 25 említi a gumibotot! A tollforgót kaskastollnak, bokrétának, kócsag, vagy darútollnak említik többen. Láthatjuk, hogy a véleménye mennyire különbözőek aszerint, hogy ki, hol, milyen körülmények között élt, olvasott, tanult, hallott.

Igy nem csodálkozhatunk, — mint ahogy 56 után gyakran fültanúi lehettünk annak — hogy a cső-ségről még felnőttek — 20-30 évesek — is kedvezőtlenül nyilatkoztak. Különösen a városiak, akik csak rosszat hallhattak és tanulhattak rólunk, egy évtizeden át. De mind ennek ellenére, ha összegezzük a fentieket, a mérleg kedvezően billen — a javunkra!

Köszönetünket fejezzük ki itt is a tanárikarnak, — szivességükért.

"VÉRES" KÖZÜTI BALESET

A jó memóriával rendelkezők még emlékezhetnek az 1940-41 évi kegyetlen télre, amikor az erdők-mezők vadjai 1000 számra pusztultak el részben a hideg, részben a nagy hótakaró miatt, nem jutva élelemhez.

A gödöllői korona-uradalom erdeiben traktorok és lóvontatású hóékek próbáltak több-kevesebb eredménnyel utat törni a vadak számára, hogy az etetőkhöz jussanak.

Egy ilyen téli reggelen, amihez még köd is járult, megszólal a telefonom. A szárny-írnokom jelenti, hogy a rákoscsabai őrs távmondata szerint az ottani állomáson egy iskola-vonatba beleszaladt egy tehervonat. Részleteket később jelent.

No, ezt meg kell nézni — gondoltam magamban —, a távolság 14-16 km., még a csúszós, havas úton is ott lehetek félóra alatt. Kutya-futtában írok egy szolgálati jegyet a helybeni osztók-ságnak, jelentve, hogy miután látszólag országos érdekű balesetről van szó, a helyszínre kiszállok saját gépkocsimon. A nagy hó és köd miatt az erősen II. rendű műúton csak első sebességgel tudtam haladni. Isaszegetet elhagyva értem Pécelre, ahol az őrsre beszóltam, hogy az öpk. egy járőrt indítson útba a szomszédos csabai őrs megerősítésére.

Nem messze Pécel É-i kijáratánál észlelem, hogy velem szembe egy számárfogat jön, a kis lapos szekeret egy 15-16 éves suttyó legényke hajtja. A szekéren 3-4, úgy 25-30 literes tejes kanna áll. Látom, hogy a kocsis próbálja a két szamarat az utca szélére kormányozni, én magam is igyekszem amennyire lehet, az út szélére. De mivel a kocsim oldal-ablakai teljesen be voltak fagyva, rosszul számítottam ki a kis távolság-különbséget, s a jobb első sárhányóm meglökte a kis plato-kocsi jobb hátsó végét. Kb. 15-20 méter után megállok a síkos úton. Kilépek a kocsi-ból s földbe gyökeredzett a lábam! Uram Isten!! Megáll a szívverésem!!! A kis szekér körül vér és vér mindenütt, amit a 2 szín közötti nagy különbség még fel is nagyít. Érzem, lassan száll le a fejből a vér, sápadok, s a hideg

dacára is pillanatok alatt csurom viz leszek! Megtámaszkodom a kocsihoz és látom magam a hadbírószági tárgyaláson. De hát honnan ez a rengeteg vér??

Halotti csendben lassan közeledem a szekérhez. A két csacsi vérral borítva fekszik a hóban, a kis kocsis is véresen tápáskodik fel.

Lassan néhány lakos is kikiváncsiskodik a közeli házakból és iszonyodva nézik a véres havat.

— Megsérültél?? — kérdem a gyereket. "Hátszen nem lehet az ebben a nagy hóban" — feleli. — Hát akkor mitől vagy véres? — folytatom a kérdezést. "Marhavér ez a vágóhidról, de majd ki is kapok az apácáktól" — mondja félig sírva, félig nevetve.

A csacsiknak sincs baja, így megkönnyebbültem.

Rövidesen kiderült, hogy a legényke az ócska tejeskannákban marhavért szállított a vágóhidról a közeli apácázárdába, ahol azt állatok etetésére használják. Amikor a kis lapos szekeret meglöktem, 3 kanna lezuhant, a tetejük kinyílt, a vér szétfreccsent, a két csacsi és a kocsis a rántástól el, illetve leesett a hóba.

Hogy honnan, honnan nem, az öpk. is megjelent a helyszínen. Vele üzentem az apácáknak, hogy a kárukat még a mai nap személyesen megtérítem.

A "véres" incidens után pár perccel a csabai állomáson voltam. A vasúti baleset nem volt súlyos, de a 2 mozdony úgy összeakaszkodott, hogy oxigén vágókkal kellett szétválaszani. Alig 6-8 sebesültje volt a karambolnak, mert az iskola-vonat mozdonya — szerencsére — késett és az állomás személyzete addig nem engedte a gyerekeket beszállni, amíg majd az át nem melegszik. Csupán 6-8 gyerek, — akik kijátszották a vasutasok éberségét — tartózkodtak a vonatban és sérültek meg, 2 súlyosabban.

Hazafelé betértem az apácákhoz, s a főnöknőtől bocsánatot kérve, kifizettem a konyhás apácának a "kifolyt vér" árát.

Néha még ma is kísért a "véres" látványt, ezt elfelejteni nem lehet, akár milyen viccesnek lászik is utólag.

Kultsár Lajos, London.

Helikopter a rendőrség szolgálatában.

Kaliforniában, Lakewood egyike azon városoknak, ahol szerződéses alapon a Los Angeles Sheriff Department emberei látják el a közbiztonsági szolgálatot. Lakewoodnak 87,000 lakosa van, a város 9.2 négyzet mile területen fekszik. Ezen van elhelyezve a "Lakewood Station" kikülönített osztag is, amelyik még 5 közeli városban ellátja a rő-ségi szolgálatot.

Lakewood és környéke lett kiszemelve 1966-ban egy kísérleti rendőrségi helikopter állomás felállítására. A város területén 9 magasabb épület tetejére riasztó-lámpákat szereltek fel, melyek minden második másodpercben felvilanva, a helikopterek tájékozódására szolgálnak. Ezek a vilanások nappal 5 mérföld távolságról is jól észlelhetők a fent "portyázó" helikopterek személyzete által, mely távolság éjjel ennek a többszörösére fokozódik.

Minden helikopterben két rendőr helyezkedik el. Az egyik a gép vezetője, a másik a rádió adó-vevő kezelője, s ő egyben a járőrvezető is. A gép "Police" felírással és egy erős, irányítható reflektorral van felszerelve, hogy ennek fényével éjjel a bűnözőt megvilágítva üldözhesse.

A helikopterek a város felett 600 láb magasságban portyáznak. Törvénysértés észlelése esetén a magasból követik a bűnözőt és rádión azonnal értesítik a lent, gépkocsiban portyázó rendőröket, akik így irányítva, a helyszínre sietve, elfoghatják a törvénysértőt.

Ha a rendőrség telefonon kap értesítést valamilyen bűncselekményről, rádión azonnal értesíti a környéken gépkocsival szolgálatot teljesítő járőröket, s az eseménytől függően egyben a helikoptereket is, akik így rövidesen megjelenhetnek a helyszínen. A helikopter személyzete nemcsak a rendőrparancsnoksággal, hanem a gépkocsizó rendőrökkel is összeköttetésben van, így a teljes együttműködés biztosítva van.

Tíz nappal a helikopter járőrözés megkezdése

után történt az alábbi eset. 1966 június 16-án d.u. 2 órakor egyik autókereskedő észrevette, hogy a parkolóhelyen lévő kocsijai közül egy piros sportkocsit valaki ellopott. Üldözőbe vette, de nem érte utól. Erre jelentette a rő-ségnek. Ez leadta rádión az esetet a menekülés irányával a helikopternek, amely csakhamar felfedezte a sportkocsit és üldözőbe vette. Közben irányítva az autós rendőröket, tovább "üldöz-te" a levegőben a tolvajt, aki a helikopter közelsége következtében elvesztette a fejét, nekiszaladt egy fának, ahol az egyik autós járőr utolérte és elfogta.

A preventív szolgálaton és a bűnös üldözésén kívül a helikopter feladata még a tüzeseteket is azonnal jelenteni és a közúti balesetekben sérülteket kórházba szállítani.

Hét hónapig a helikopter csupán Lakewood területét portyázta, később azonban működését kiterjesztették a Lakewood Station egész területére, ami 6 várost foglal magában, 205,000 lakossal és 35 négyzet mile-nyi területtel.

Újabban az "International Assoc. of Chiefs of Police" Alabama állammal karöltve egy "Public Safety Aviation Institute"-t létesített Huntsvilleben. Ennek az intézetnek a feladata kettős: 1.) Rendőrségi helikopter pilóták kiképzése az erre a célra létesített tanfolyamokon; és 2.) Kutató munkát végezni a helikopterek közbiztonsági szolgálat ellátásában való célszerű felhasználására.

Sz. B.

* * *

(Fenti cikkhez. A kaliforniai Lakewood minden esetre Cleveland, O. előtt jár e téren, mert itt, — tudomásunk szerint — eddig csak a közlekedési "dugók"-at és baleseteket jelentették a helikopterek. A forgalmas utak felett mind a reggeli, mind a délutáni — magyarul "csúcsforgalom"-nak nevezett — időben naponta mi is halljuk a berregésüket és látjuk a gépeket elég alacsonyan repülni. Célszerű szolgálat, az elvitathatatlan!

Minden bizonnyal a bűnüldözés, a nyomkövetés téren — különösen külterületen — általános lesz a szolgálatba állításuk, a "bevetésük" és nagyobb szerepet fognak kapni a valóságban is, nemcsak az FBI, TV. filmekben.)

* * *

“KÉMKEDÉS MAGYARORSZÁGON”. — Egy ausztriai újságban olvastuk az alábbi, — ha nem volna nevetséges, akkor — megbotránkoztató esetet.

Egy 4 főből álló békés társaság, 2 nő és 2 férfi, mint turista, Magyarországon járt gépkocsin. Osztrákok. Hazafelé, a határtól mintegy 40 km-re rövid pihenőt tartottak, miközben, mint a most már különlegességet, lefényképezték a közelükben lévő gémeskutatót. (Titkos vízerőmű!) Ugyanakkor ott termett egy rendőr járőr, amelyik látta a fényképezést. Igazoltatta a társaságot, elvette az útlevelüket, a fényképezőgépet, abból kiszakította a filmet és őket a határátkelő helyre kísérte. Ott 2 és $\frac{3}{4}$ órán át nyaggatták és spionoknak nevezték őket. A két nő sírógörcsöt kapott, azokat a határon gyalog átengedték, ott várták meg a két férfit.

A sértettek a Magyar Népköztársaság bécsi Követtségén panaszt tettek a zaklatás és sértegetés miatt, követelve a film árát, a megrongált foto-gép javítási költségeit, valamint azt, hogy a követség az elszenvedett sérelmek miatt az egyik bécsi lapban jelentessen meg egy bocsánatkérő nyilatkozatot.

A fentiek nem mozdítják elő a magyar kormány által annyira erőltetett szomszédi jóbarátságot és a turistaforgalmat.

A további fejleményekről sajnos, nincs tudomásunk.

* * *

Ha már Ausztriánál tartunk, ismertetjük röviden az osztrák csendőrséget, amelyik polgári testületként működik és a csendőröknek különböző tisztviselő címük van.

Ausztria “Land”-okból tevődik össze. Minden Landban van egy “Landes Gendarmerie Kommando”, ami kb. megfelel a mi volt kerületi parságunknak.

A Land osztályokra, szakaszokra, őrsökre tagozódik.

Ha egy őrsparancsnoki állás betöltetlen valami okból, akkor a Land. Gem. Kommando kijelölt 3, erre a posztra alkalmas csendőrt. Ezek közül a helyi községi előljáróság szavazással választ őrparancsnokot.

Áthelyezés igen ritkán van. Még abban az esetben is, ha pl. a csendőr felesége, vagy rokonsága abban a faluban

lakik! (Megjegyzés: a pártatlanság megőrzése miatt — Szut. 72. p. — nálunk a csendőr olyan őrsön, hol rokonsága volt, Szut. 86. p. — nem szolgálhatott! Igaz, hogy mi nem is voltunk polgári testület!) — Ha azután a nyomozás akár a rokonság, akár valami más ok miatt az őrsnek kellemetlené válik, akkor egy másik őrs veszi át az ügy további nyomozását, de természetesen, ehhez az illetékes őrstől minden segítséget — támogatást, felvilágosítást — megkap.

A járőr rendszerint 1 fő, sőt még éjjel is csak ritkán, komolyabb esetekben 2 fős.

Egy ott élő bajtársunk egyszer megkérdezett egy osztrák csendőrt, hogy ha éjjel, egyedül lévén szolgálatban és felismer két rablásért körözött egyént, mit csinál, hogyan bilincseli meg azokat? A válasz őszintén, röviden az volt, “sehogy”!

Az osztrák csendőrök nem szigorúak, inkább elnézőek a lakossággal szemben. Kihágásokat, apróbb-cseprőbb lopásokat elnéznek, nem zaklatják vele a lakosságot.

* * *

Az osztrák csendőrök bajtársiasságáról is kaptunk egy rövid cikket, ami egy gráci újságban jelent meg. E szerint egy Seisser nevű csendőr “Rayon-inspektort” egy rovottmúltú egyén, akivel szemben az Inspektor előzőleg már többször eljárta, mikor egy vendéglőből az utcára kilépett, agyonlőtt.

Az özvegy és családja részére a testületen belül gyűjtést rendeztek, amit az ország összes “Land”-jaira kiterjesztettek, sőt ahhoz magánosok is hozzájárultak. A cikk szerint 53 ezer 767 Schilling gyűlt össze, amivel a család súlyos veszteségét és bánatát enyhíteni igyekeztek. Ez kb. 2150 \$-nak megfelelő, ott különösen jelentős összeg.

Szép példája a bajtársiasságnak!

* * *

1943 augusztusában, amikor az Ung partján folyó kiképzést a rekkenő hőség erősen befolyásolta és a máskor pattogó vezényszavak is bágyadtabban hangzottak, egy általános lelkesedést kiváltó parancsot kapott az ungvári tanzászlóalj. Ennek lényege az volt, hogy az úgynevezett "Máramarosi havasok"-ban, közvetlenül az ország határán, állítólag 2000 főt kitevő partizán csoport tevékenykedik "X" vörös tábornok par-sága alatt. Veszélyeztetik Körösmezőt, Királymezőt és környékét, betörésektől lehet tartani. Ennek elhárítására, illetve az ottani csekély számú honv. alakulat megerősítésére a cső. zlj. azonnal menetkész állapotba helyezendő, indulás másnap vonattal Körösmezőre, illetve Királymezőre.

Mondanom sem kell, hogy a menetkészültség elérését órákon belül jelenteni tudtam a kerpkságnak, hiszen mindenki lelkesen készülődött.

Másnap reggel a vasúti kocsikat magas harci hangulatban szállták meg a tisztek, a kiképző-keret altisztjei, de az augusztusi hőségben az erős kiképzéstől eléggé elcsigázott "próbák" is. Könnyed búcsú, pár vigasztaló szó a kikísérő családtagoknak, pedig akkor még fogalmunk sem volt, hogy ez az időhöz nem kötött vezénylés mikor, kire, hogy fog végződni.

A zlj. a szűkös férőhely miatt csak 260 főből állott — kivéve 44 nyarát, amikor a Rónahavas-i partizán-veszély idején rövid időre még 2 szd-ot kellett elhelyezni, akik a következő tanfolyamot képezték — így segédtisztém sem volt. De tekintettel a rendkívüli helyzetre, erre a posztra a kerpk. K. fhdgy.-t adta mellém. Így, az erre az alkalomra kiutalt gépkocsin vele indultam útba, érintve Nagyszöllőst, Husztot, ahová 1939 márc. közepén 2 szd. csendőrrel vonultam be, mint csoportparnok.

A zlj. fele, a B-y szd. Királymezőre, a Cs-y szd. Körösmezőre lett irányítva. A vonat lassabban haladt mint a gk., így Máramarosszigetre is volt időm betérni, ahol az illetékes osztpk-kal volt hivatalos megbeszélésem.

Msziget előtt Aknaszlatinát érintettük, amikor gyerekkori emlékeimet kezdtem mesélni a "segédtisztémnek". Jóapám szolgálati beosztása ugyanis Szigeten volt 5 eszten-deig. Szlatinára jártak szórakozni, fürödni, ahol igen jó barátjuk volt a fürdőigazgató.

Onnan hamarosan beérkeztünk Szigetre, s én bizony izgalommal figyeltem a házakat, hogy vajon ráismerek-e a volt cső. laktanyára? Ezt K. fhdgy. erős kétkedéssel fogadta, különösen, amikor elárultam neki, hogy 1900-ban, tehát mikor Szigetről elköltöztünk, még "csak" 5 éves voltam! De nem sokáig kellett várakozni, mert a Szlatináról egyenesen bevezető út egyik sarokházánál, a volt "Sajtó utca"-nál, felkiáltottam: "Állj, ez a volt csendőrlaktanya"! Ugyanabban az állapotban, színben, formában, ahogy emlékezetemben az rögzítve volt. "Szinte lehetetlen" — mondta K. No csak várj! S azzal leírtam neki az "U" alakú épület, udvar, irodák, tiszt lakás stb. belső formáját.

Beléptünk a fedett kapualjon és K. fhdgy. megyőződhetett, hogy a gyerekkoromból megmaradt kép "perfekt". Minden úgy volt, ahogy előre elmondtam. Mintha csak tegnap hagytam volna ott. Balra voltak apám irodái, az űrs, a jobboldali részen a "Kadét szoba", gh., raktárak és a tiszt lakás nagy, üvegezett verandával. A ház — mint megtudtam — most a város tulajdona és több családnak bérbe van adva. Így az irodai részbe be sem mentem, de a tiszt lakásba bekopogtam. Egy tart. fhdgy. lakott ott családjával. Bemutatkoztam és előadtam a kíváncsiságom okát. Nem akarták elhinni a "mesémet". 5 éves kor, 43 év, nagy idő. Végigjártam a szobákat, majd meghatódva vettem búcsút tőlük.

Az udvaron tovább nézelődve, a volt gh. raktárak előtti árkaDOS folyosóról megszólalt egy síri hang. "Kit keresnek az urak"? Odatekintve csak egy idős, ősz asszony fejet láttunk, aki ott üldögélt. Mondom neki, hogy nem keresünk senkit, csak a régmúltról mesélek a barátomnak, ugyanis én itt laktam 43 éve a tiszt lakásban. "Hogy hívják önt?" — kérdi az idős dáma. Mondom a családi nevem, mire ő feláll és szinte kiabálva kérdi: "Jesszusom, hát ki

maga? Béla? Pali? Gyurka?" — pontosan felsorolta mind a 5 bátyámat. Nem, — válaszolom — én a legifjabb vagyok, L...! A továbbiak elképzelhetők. Magához invitált és referálni kellett a családom minden tagjáról, a 43 évről. Közben megemlíti, — a szomszéd kert felé mutatva — hogy ők meg ott laktak. Erre érte őt a következő meglepetés, s azt mondom, hogy "Csak nem Wintz Gyula tábornok özvegye?" De igen ő volt, évekig jó barátaink. Azután két leánynevet kiáltott, mire a lakásból kijött két bájos, fiatal leányzó, az iker dédunokái, akiknek nagy izgalommal mesélte el az élményét. K. fhdgy. azonnal otthonosan érezte magát és lefoglalta a leányzókat, míg én az idős hölgynek referáltam. De telt az idő, miközben fogyott a likőr és aprósütemény is, nekünk azonban más dolgunk is volt, mire az indulást kezdeményeztem. Az azonban nem volt olyan egyszerű, mert K. bajtárs nagyon belemelegedett az új, csinos ismeretségbe. Így csak a Tisza kioskban kilátásba helyezett jó halvacsora ígéretével tudtam véget vetni a nem várt, de nekem emlékezetes vizitnek.

Másnap a hivatalos látogatás és a dandárparságnál kötelező jelentkezés után folytattuk utunkat és egyszerre érkeztünk be Körösmezőre a Cs-y századdal, amelyik jó elhelyezést kapott egy tágas, üres iskolában. Itt állomásozott egy hv. zlj., parancsnoka fiatalkori jó barátom, mikor még a 7-es kerékpárosoknál szolgált Starjában. Parancsok, térképek alapján vele egyeztettük, szabályoztuk a szolgálatot. Ő, mint állomásparnok, a tiszteket a folyóparton épült új Tisza Szállóba utalta, amelyik tömve volt — legnagyobb részt — beutalt vendéggel. Megjelenésünkre az igazgató összehívta az üdülőket és közölte velük, hogy partizán-veszély van! Lett erre olyan futkozás, pakolás, hogy öröm volt nézni. Órákon belül kiürült a szálló, csak 3 csinos pesti "amazon" maradt, vállalva a következményeket. Nagy volt a bizalmuk a csendőkörben.

De a partizánvadászatból nem lett semmi! Nem akarom mondani, hogy azért mert megtudták a jöttünket, de a határ közelében — amit nekünk nem volt szabad átlépni — nem mutatkozott egy sem. A Tatár-hágó környékén por-

tyáztuk a régi határvonalat, ahol egész sor lövészteknőt találtunk — begyepesedve — és kisebb "dekungok" maradványait az I. v. háború idejéből.

A királymezői szd-nál ugyanez volt a helyzet. Ők a tőlük É-ra lévő határrészek nehéz terepét portyázták egészen a Szivula csúcsig. A Tisza forrása közelében vezető, kocsival alig járható úton mentem oda inspicálni. Még az alföldi fiúk is megkedvelték a fárasztó, nekik szokatlan hegymászást és bizony, a kihelyezés lefújása után, amely alatt a legkisebb fegyelmi ügy sem merült fel, fájó szívvel hagytuk ott Hazánk e csodás, történelmi helyeit, hogy ott-hon folytathassuk a megszakadt kiképzést.

A háborúból itt csak annyi jutott nekünk, hogy napokon át hallhattuk a német repülők bombázását a határon túlról, akik az É. és ÉK-re húzódott partizánokra dobálták le "csomagjaikat".

Ez a néhány sor megemlékezésésként szóljon az én — ma is — hűségesen levelező, ragaszkodó-bajtársamnak, "Halef"-nak.

Zlj. pk.

RÖVID HIREK, KÖZLÉSEK.

— A néger kommunista Angela Davis érdekében, aki fegyvert csempészett egy fogházba fogoly-szabadításra, otthon már túlzásba menő propaganda folyik. A Kommunista Ifjúsági Szövetség többek között már Nixonhoz is intezett táviratot, melyben őt az emberi jogok megsemmisítésével vádolják. Fényképek, plakátok, cikkek jelennek meg a kommunista nőről.

— Az 1849-ben az oroszok által "zsákmányolt" honvéd zászlókért most volt 30 éve, hogy a magyar kormány — sajnos — kiadta a Szovjetuniónak Rákosi Mátyást és Vas Zoltánt. A pesti rádió megemlékezett az eseményről, de a fenti 2 nevet elhallgatta. Majd régi filmhíradók alapján ismertette a zászlók átvételének ünnepségét.

— Bikal községben (mágocsi örskörlet volt) van Európa legnagyobb nyúltenyésztő állami farmja. Ez évben 100

ezer, jövőre már 150 ezer nyulat exportálnak különböző országokba.

— A Gazdaságkutató Intézet közlése szerint a berravalóság a fénykorát éli otthon. Évente mintegy 3 milliárd!! forintot "csúsztatnak" szét pincérek, soffőrök, szállítók, szerelők, fodrászoknak stb. és úgynevezett "hálapénz" gyanánt orvosoknak.

— A szovjet továbbra is eltiltotta Magyarországot a személygépkocsi gyártástól. Csak teherautót, autóbust és alkatrészeket gyárthat.

— Az egyik magyar lap felmérése szerint 16 millió 200 ezer azok száma, akik a magyar nyelvet beszélik.

— Csehszlovákiában a hivatalos közlés szerint 1950-ben 367 ezer magyar kisebbség volt. Ez a szám 553 ezerre emelkedett. 1950-ben még sok magyar vallotta magát szlováknak, — a terror miatt, ami most újra kezdődik.

— 1,800,000 német él a Szovjetunióban, amelyik így számszerint a 14. nemzetiségi csoportot alkotja. Sokan szeretnének repatriálni.

— Magyar állampolgárokra nem vonatkozik az a könnyítő belgrádi rendelet, hogy mint turisták, 30 napon belüli időre is tartózkodhatnak útlevél és vizum nélkül Jugoszláviában.

— 140 millió \$ az 1970 évi árucseré-forgalom Magyarország és Ausztria között. Olaszország után tehát Ausztria lett a magyarok második legnagyobb külkereskedelmi partnere Nyugaton.

— A szakemberek elhibázott tervezése miatt, az idén Magyarország 60-70 ezer tonna cukrot kénytelen importálni.

— Hazánkban áttértek a katasztrális holdról a hektárra. Az új felmérések szerint az ország területe 9.503,338 hektár (16 millió kat. hold volt.) Ebből 54.1% a szántó, 15.9% erdő, 9.4% legelő, 2.4% szőlő, stb.

— 30 ezer fiatal dolgozott "önkéntesen" a nyáron. A lányok főleg növényápolásban, gyümölcszedésben, a fiúk út, vasút, csatorna-építésben segédkeztek.

— Bábolnán 7 csikót árvereztek el 37,200 \$-ért. Külföldiek vették meg.

— A szovjet külpolitika felmentette a magyarországi zsidóságot azon elterjedt vád alól, hogy "ők csinálják a kommunizmust"! De az Izraelbe kivándorolni szándékozók nem adnak útlevelet, mert Izrael "ellenség", így azt erősíteni nem szabad!

— Románia egy történelmi professzort küld a Columbia Egyetemre! Mi mindent össze fog az hazudni Erdélyről és a székely testvéreinkről!

— Magyarországon 1967-69-ben Jókai Mór könyveiből fogyott el legtöbb, számszerint 2 millió 150 ezer példány!

— Az 1514-es u.n. "parasztlázadás" vezére Dózsa György születése 500. évfordulójának megünneplésére — ami a jövő évben lesz — már most nagy előkészületek folynak otthon.

— 100 éves a Képzőművészeti Főiskola.

— 75 éves az Országház, ahol az első ülést az alsó és felsőház tagjai 1896 június 8-án tartották meg.

— Értesülésünk szerint a volt székesfehérvári cső. kerp-ság épületében jelenleg rendőrség tanyázik.

— Sok variációban olvastuk már Magyarország trianoni veszteségeit. Itt C.A. Macartney nagy magyarbarát angol professzor "Magyarország" c. könyvéből vesszük az adatokat, hogy mit raboltak el tőlünk a szomszédok? Ezeket hitelesnek lehet tekinteni, hiszen a szerző adatszerzés céljából több hónapot töltött hazánkban a 30-as években. Így:

a csehek 62,937 □ km.-t, 3.575,685 lakossal,

az oláhok 102,787 □ km.-t, 5.310,449 lakossal,

a szerbek 20,956 □ km.-t, 1.434,208 lakossal (Horvátország nélkül),

osztrákok 4,798 □ km.-t, 334,248 lakossal,

Fiume 20,890 lakossal,

Csonka-országunk jelenlegi területe, adatai szerint 91,245 □ km.

— A Wright testvérekről, az aeroplan feltalálójáról olvassuk, hogy küzdelmes éveiket az ohioi Daytonban élték le, annak magyar negyedében, mint kerékpár kereskedők.

Kísérletezéseik során, ha megszorultak anyagiakban, többször segítették ki őket magyarok. Így az első sikeres repgépbe szerelt motorhoz is több, mint 300 \$ kölcsönt nyújtottak nekik.

— Emlékezzünk! Most szilveszterkor, 90 éve, pont éjfélkor léptek szolgálatba a m. kir. csendőrség első járőrei, — elődeink a Testületünkben —, hogy ellássák a közbiztonsági szolgálatot híven, becsülettel, vitézül!

Szerkesztői üzenetek.

— Új fedőlappal láttuk el az E.É-t. Annak 1. oldalán lévő mellkép bajtársunkat, a tragikus sorsú Pinczés Zoltán vezérőrnagyot ábrázolja, aki sok éven át volt az otthoni Csendőrségi Lapok szerkesztője.

Méltatását L! 33-34 sz. E.É-ben.

Itt mondunk köszönetet a rajz kivitelezőjének, v. Vattay ezds., Központi Vezetőnk iparművész leányának, aki szíves volt azt részünkre elkészíteni.

— Előző számunk csendőrnapi beszámolójából tévedésből kimaradt egy jelentős "pénzügyi tétel", amit itt pótolunk. A Kolozsvárról akkoriban érkezett bajtársunk részére kiutalt gyorssegélyhez a MHBK csoportvezetője ott a helyszínen 30 \$-t utalt ki. Hibánkért elnézést kérünk.

— Már ismételtén volt szó mind a B.L-ben, mind a mi lapunkban a galántai, nagyváradí, ungvári cső. zlj-ak II. világháborús harcairól. Nem olvastunk azonban még a kaposvári zlj-ról, amelyik egy német hadosztály kötelékében, 1945 elején Marcali községnél volt, mint harcos alakulat, az első vonalba bevetve, Reviczky Zsigmond alez. parsága alatt.

Kérjük azokat a bajtársakat, akik ezekben a harcokban résztvettek a zlj. kötelékében, hogy közöljék velünk a részleteket, mettől meddig "állták a sarat" ott a vasútvonal mentén, veszteségeket, kitüntetések, a zlj. kivonását, további sorsát, stb-t.

A beérkező adatokból szeretnénk lapunkban emléket állítani ennek a zlj-nak is!

Minden bajtársunknak boldog újévet kíván
a szerkesztő bizottság.